

hvilke Veje Automobilkørsel maa tillades. Men derom findes der ogsaa Bestemmelser andetsteds, saaledes at jeg er bange for, at man egentlig ved de Ord kan bringe nogen Uklarhed ind i Loven. Det, der har været Tanken dermed, er klart nok, nemlig at de i Ændringsforslag Nr. 8 ommeldte smaa Motorvogne skal sammenstilles med disse Vogne; det er vist det, der er Tanken. Men det lader sig maaske ogsaa senere rette.

Dernæst er det væsentligste af de foreliggende Ændringsforslag stillet til § 35. Der var ogsaa til anden Behandling stillet et Ændringsforslag, som blev taget tilbage; men nu bibeholdes i dette Ændringsforslag Bestemmelsen om en forøget Afgift af Motorkøretøjer, og der er jo indenfor Udvalget et saa stort Flertal for dette, at jeg vil antage, at det gaar igennem. Derimod beklager jeg, at man i næste Stykke i Tilknytning til Afgiften for Omnibuskørselen har bibeholdt Ordene: „paa brolagte eller asfalterede Gader”, hvor Afgiften skal være billigere, end naar Automobilerne kommer ud paa Landevejene. Som jeg fremhævede ved anden Behandling, kan jeg tænke mig, at der mange Steder paa Landet vil blive oprettet Automobilkørsel med Omnibusser netop til Hjælp for den Del af Befolkningen, der ikke selv kan anskaffe sig Automobiler. Men saa lægger man forøget Skat derpaa, medens man ikke gør det i København, — for det bliver vel væsentligst København, der bliver Tale om, hvor Afgiften ingen Rolle vil komme til at spille i Forhold til de andre Udgifter, der er forbundne med Automobilkørsel. Det synes jeg ikke er rigtigt; men det har det paagældende Flertal i Udvalget altsaa fundet. Det Ændringsforslag, et æret Mindretal har stillet under Nr. 16, maa jeg tage Afstand fra, og det ærede Mindretal er jo ogsaa kun enlig stillet, og jeg antager heller ikke, at Forslaget gaar igennem.

Hvad Fordelingsreglerne angaar, har jeg intet at indvende mod dem. Statens Andel gaar jo betydeligt ned, det bliver ikke saa meget som budgetteret paa Finansloven, men det vil alligevel ikke komme til at spille nogen nævneværdig Rolle. Naar Staten faar en Andel af 15 pCt. af samtlige Afgifter, vil det ikke være mere end en billig Erstatning til Staten for den Ulejlighed, der er forbundet med Sagen.

Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Poul Rasmusen) kom med en Henstilling eller Forespørgsel til mig i Anledning af et Ændringsforslag, der var stillet ved anden Behandling, men da ikke blev vedtaget,

nemlig Ændringsforslag Nr. 46, der sluttede sig til § 33. Han spurgte mig, om det var Meningen, at en Panthavers Ret i et Automobil ikke maatte gaa bagefter et Erstatningskrav, som den tilskadekomne kunde have. Jo, det er min Mening. Naar vi ikke har en udtrykkelig Lovbestemmelse, der siger, at Pantet i Automobilet skal gaa bagefter en saadan Fordring, maa den Panteret, der er stiftet, selvfølgelig respekteres. Jeg tror ikke, at der er juridisk Tvivl om det Spørgsmaal. Det, der gives Regel om i § 33, er, at man kan holde sig til Køretøjet, hvad enten det tilhører den, der kører det, eller ikke; men der gives ikke den Regel, at en allerede stiftet begrænset tinglig Rettighed som Pant eller Udlæg i Automobilet tillige skal vige for den paagældende Erstatningsret. Det er der heller ikke noget at sige til. Det, der staar, er, at man kan altid holde sig til det paagældende Automobil, hvad enten det er Ejeren eller Brugeren, der benytter det. Ejeren maa med Hensyn til sit Automobil være ansvarlig for den Skade, der sker; men deraf følger ikke nogen som helst Nødvendighed ved Hensyn til Panthaveren, der ikke har været Spor af bestemmende i Henseende til, om Automobilet er kommet ud paa den Tur, og ikke har Spor af Raadighed over den, der kører Automobilet, eller over, hvorledes der køres, saaledes at hans Ret skal vige for den paagældende Erstatningsret. Jeg tror ubetinget, at Domstolene vil anerkende dette; det er et Spørgsmaal, der kan diskuteres ved Domstolene, men jeg tror ikke, at de vil afgøre det i den Retning, som det ærede Medlem antager.

Poul Rasmusen: Jeg fastholder min Opfattelse af Spørgsmaalet, men vil til den højtærede Justitsministers Bemærkninger i Almindelighed sige, at det forekommer mig dog at være lidt underligt, at en Lov forlader den lovgivende Forsamling med den Bemærkning om dette Spørgsmaal, at det er tvivlsomt, hvad der menes med den Regel, der gives, men at det bliver Domstolenes Sag at afgøre det. Det forekommer mig, at naar man er i Tvivl, burde man sætte en positiv Bestemmelse, saaledes at Lovgivningsmagten udtalte, hvad den vilde have, der skulde ske i det givne Tilfælde.

Justitsministeren (Bülow): Jeg tror ikke, at der vedtages en eneste Lov af den danske Rigsdag, som ikke indeholder ganske overordentlig mange tvivlsomme Spørgsmaal, og som ikke ogsaa gøres til Genstand